

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 518/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., a obchodnej spoločnosti N., Britské panenské ostrovy, zastúpených advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, porušenia čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er/1067/2008 a jeho uznesením z 23. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., a obchodnej spoločnosti N., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“) a obchodnej spoločnosti N., Britské panenské ostrovy (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“; spolu len „sťažovateľky“), zastúpených advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), porušenia čl. 46 ods. 4 ústavy a § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej len „ústavný zákon“), a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er/1067/2008 a jeho uznesením z 23. júna 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd na základe platobného výmeru č. 861/2005 z 25. mája 2005 vydaného správcom konkurznej podstaty P. v konkurze, B. (ďalej len „úpadca“), poverením č. 5601 026204 zo 6. augusta 2008 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, predmetom ktorej bolo vymoženie sumy 579,90 € s príslušenstvom ako dlžnej pohľadávky zo zákonného poistenia na zdravotnom poistení od povinného – Ing. M. Š., B.

Sťažovateľka v 1. rade nadobudla predmetnú pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej so správcom konkurznej podstaty úpadcu 7. júla 2005.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom č. k. 4 Obo 52/2009-350 z 21. júna 2011 vyslovil záver, že predmetná zmluva o postúpení pohľadávok je platná, a teda (okrem iných) aj predmetná pohľadávka je spôsobilá postúpenia, resp. jej postúpenie nie je v rozpore so zákonom.

Pred rozhodnutím najvyššieho súdu sťažovateľka v 1. rade na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 27. apríla 2011 predmetnú pohľadávku postúpila sťažovateľke v 2. rade.

Dňa 2. mája 2011 právny zástupca sťažovateľky v 1. rade podal okresnému súdu „návrh na zmenu účastníka konania na strane oprávneného“, v ktorom „oznámil... skutočnosti, na základe ktorých malo dôjsť k prevodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu“.

Okresný súd uznesením č. k. 4 Er/1067/2008-240 z 23. júna 2011 zmenu účastníka konania na strane oprávneného nepripustil.

Sťažovateľky v sťažnosti namietajú, že okresný súd rozhodoval v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho došlo k porušeniu nimi označených práv. Podľa ich názoru predmetná pohľadávka medzi pohľadávky, ktoré nemôžu byť postihnuté výkonom rozhodnutia, nepatrí a je jednoznačne spôsobilá byť predmetom súdneho konania. Sťažovateľky tvrdia, že okresný súd sa náležite nevysporiadal s otázkou posúdenia postúpiteľnosti pohľadávky, a napadnuté rozhodnutie okresného súdu považujú za arbitrárne a ústavne neudržateľné.

Sťažovateľky žiadajú, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že

„1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Er/1067/2008-240 zo dňa 23. 06. 2011 došlo k porušeniu práva Sťažovateľov na súdnu a inú ochranu, k porušeniu práva Sťažovateľov na spravodlivý súdny proces, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľov garantovaných čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, ust. § 1 ods. 1, ust. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ust. čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Er/1067/2008-240 zo dňa 23. 06. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. *Ústavný súd SR priznáva Sťažovateľom náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia Sťažovateľov v zmysle ust. § 31a Zákona o Ústavnom súde. Okresný súd Banská Bystrica je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia Sťažovateľov.“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd

nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. IV. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo skutočnosti, že uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er/1067/2008-240 z 23. júna 2011 nadobudlo právoplatnosť 30. júna 2011, vyplýva, že sťažovateľky podali sťažnosť v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podstatou námietok sťažovateľiek bolo tvrdenie o porušení ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, a porušení čl. 46 ods. 4 ústavy, § 1 ods. 1 ústavného zákona, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 4 Er/1067/2008-240 z 23. júna 2011, ktorým nepripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného (z dôvodu postúpenia pohľadávky sťažovateľkou v 1. rade sťažovateľke v 2. rade). Podľa ich názoru okresný súd rozhodol v rozpore so zákonom a uvedené rozhodnutie je arbitrárne a ústavne neudržateľné.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er/1067/2008 a jeho uznesením č. k. 4 Er/1067/2008-240 z 23. júna 2011

Predmetom namietaného postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er/1067/2008 a uznesenia okresného súdu č. k. 4 Er/1067/2008-240 z 23. júna 2011 bolo rozhodovanie o pripustení zmeny účastníka konania na strane oprávneného (z dôvodu postúpenia pohľadávky sťažovateľkou v 1. rade sťažovateľke v 2. rade).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 37 ods. 1 prvej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len v tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon.

Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku exekúciu proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať len vtedy, ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41 Exekučného poriadku. Skutočnosti, na základe ktorých dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť exekútorovi, pričom oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Všeobecný súd rozhodne o zmene účastníka konania do 60 dní od doručenia návrhu uznesením.

Podľa § 37 ods. 4 Exekučného poriadku ak k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu dôjde po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pokračuje exekútor vo vykonávaní exekúcie na základe pôvodného poverenia, ku ktorému priloží originál právoplatného rozhodnutia súdu o pripustení zmeny alebo odpis rozhodnutia.

Podľa § 37 ods. 5 Exekučného poriadku ak súd zmenu účastníkov konania nepripustí, pokračuje exekútor v konaní s pôvodnými účastníkmi.

Okresný súd svoje uznesenie č. k. 4 Er/1067/2008-240 z 23. júna 2011, ktorým nepripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného, odôvodnil takto:

«Písomným podaním, ktoré bolo tunajšiemu súdu doručené dňa 02. 05. 2011 podal právny zástupca oprávneného návrh na zmenu účastníka konania na strane oprávneného. Právny zástupca oprávneného (postupca) a postupníka („nového“ oprávneného) oznámil súdu písomne skutočnosti, na základe ktorých malo dôjsť k prevodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, ku ktorým priložil listinné podklady. ...

Za skutočnosť, na základe ktorej malo dôjsť k prevodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu označil právny zástupca oprávneného Zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorenú dňa 27. 04. 2011 medzi postupcom, oprávneným v predmetnej exekúcii a postupníkom, spoločnosťou N. podľa ustanovení § 524 až 530 a súvisiacich ustanovení slovenského zákona číslo 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky je pohľadávka, ktorú eviduje postupca (oprávnený) voči dlžníkovi povinnému vo výške 579,90 eura s príslušenstvom a je predmetom súdneho konania vedeného Okresným sudom Banská Bystrica pod sp. zn. 4Er/1067/2008. Predmetná postupovaná pohľadávka mala vzniknúť Platobným výmerom P. v konkurze, B., vydaného JUDr. T. K., správcom konkurznej podstaty úpadcu pod číslom 861/2005 dňa 25. 05. 2005. Podľa uznesenia tunajšieho súdu č. k. 4Er/1067/2008-86 ide o pohľadávku nulitnú (neexistujúcu), nakoľko vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty je nulitný akt, keďže tento bol vydaný správcom konkurznej podstaty ako nepríslušným orgánom na jeho vydanie. Správca majetku konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty, ktoré sú exekučným titulom v zmysle ustanovení § 41 exekučného poriadku. Nakoľko predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky je pohľadávka, ktorá nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia (exekučným konaním), nemohlo dôjsť účinnému postúpeniu pohľadávky, a teda k prevodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu. Z týchto dôvodov nedošlo Zmluvou o postúpení pohľadávky k prevodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu na nového oprávneného, a preto súd rozhodol o nepripustení zmeny účastníka konania na strane oprávneného.

Súd okrem vyššie uvedeného poukazuje aj na ďalší dôvod pre ktorý nemožno návrhu oprávneného vyhovieť. Podľa ustanovenia § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, návrh na pripustenie zmeny účastníkov podáva súdny exekútor a nie oprávnený či iný účastník

konania. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinný bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto skutočnosti exekútorovi. V danom prípade bol návrh podaný právnym zástupcom oprávneného a nie súdnym exekútorom.»

Ústavný súd zistil, že proti uzneseniu okresného súdu č. k. 4 Er/1067/2008-61 z 31. marca 2011, ktorým bola exekúcia z dôvodu zistenia nulity exekučného titulu (t. j. platobného výmeru vydaného správcom konkurznej podstaty úpadcu) zastavená, podala sťažovateľka v 1. rade 2. mája 2011 odvolanie, o ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté.

Z judikatúry najvyššieho súdu (napr. 3 MCdo 20/2008, 5 Cdo 109/2010, 4 Cdo 11/2011) vyplýva, že „Správca konkurznej podstaty bez ďalšieho nenadobúda postavenie orgánu verejnej správy s rozhodovacou právomocou v zmysle právomocí vydávať akty aplikácie práva, má iba právo a povinnosť vykonať všetky nevyhnutné a potrebné právne úkony (napr. podať žalobu, opravné prostriedky a iné) v záujme uspokojenia pohľadávok úpadcu. Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou, ktorá by expressis verbis takúto právomoc správcovi konkurznej podstaty priznávala. Pokiaľ takúto právnú úpravu právny poriadok neobsahuje, správca majetku konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty, ktoré sú exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 41 Exekučného poriadku...

Súd sa pri skúmaní toho, či rozhodnutie je vykonateľné, zaoberá predovšetkým tým, či ide o rozhodnutie, ktoré možno vykonať podľa Exekučného poriadku, a či rozhodnutie je vykonateľné po formálnej, ako aj materiálnej stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti. Súčasťou týchto predpokladov je, že exekučný titul bol vydaný orgánom vybaveným právomocou na vydanie takéhoto rozhodnutia. Ak takáto právomoc chýba, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti, ale naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom verejnej moci (aktom aplikácie práva). Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa naň akoby neexistoval.

Vychádzajúc z uvedeného treba aj na vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty v danej veci hľadieť ako na nulitný akt. Toho dôsledkom je, že v preskúmvanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie. Pokiaľ ide o právne dôsledky nulitného aktu, dovolací súd poukazuje na zaužívanú rozhodovaciu prax vychádzajúcu z rozhodnutí uverejnených v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 56/1995, č. 70/1998, č. 72/1998 a č. 58/1997, z ktorého vyplýva záver, že výkon rozhodnutia je neprípustný, ak je exekučný titul nulitným právnym aktom.“.

V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že v minulosti už viackrát rozhodoval (napr. IV. ÚS 78/2011, I. ÚS 65/2010, III. ÚS 35/2010 a iné) o sťažnostiach sťažovateľky v 1. rade smerujúcich proti rozhodnutiam všeobecných súdov, ktorými bola exekúcia z dôvodu zistenia nulity exekučného titulu vyhlásená za neprípustnú a zastavená, preto s odkazom na odôvodnenie svojich skorších uznesení konštatuje, že všeobecný súd v rámci exekučného konania je oprávnený skúmať správne rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul, a to práve len z hľadiska, či nejde o nulitný správny akt, ktorý nevyvoláva žiadne právne účinky. Bez existencie relevantného exekučného titulu nemožno exekúciu vykonať, čo je dôvodom na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

V danom prípade bolo predmetom konania rozhodovanie okresného súdu o návrhu sťažovateľky v 1. rade na zmenu účastníka (exekučného) konania na strane oprávneného za stavu, keď okresný súd uznesením č. k. 4 Er/1067/2008-61 z 31. marca 2011 (ktoré dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť) rozhodol o zastavení exekúcie z dôvodu zistenia nulity exekučného titulu, a nie rozhodovanie o platnosti/neplatnosti postúpenia pohľadávky. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, okresný súd zmenu účastníka konania na strane oprávneného nepripustil jednak z dôvodu zistenia nulity exekučného titulu, a tiež z dôvodu, že takýto návrh je v zmysle § 37 ods. 3 Exekučného poriadku oprávnený podať len súdny exekútor. Je nepochybné, že v danom prípade bolo exekučné konanie vedené na základe exekučného titulu – platobného výmeru správcu konkurznej podstaty úpadcu, a nie na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Z tejto skutočnosti podporenej judikatúrou najvyššieho súdu (a ústavného súdu) vychádzal aj okresný súd, preto jeho rozhodnutie o nepripustení zmeny účastníka konania z dôvodu zistenia nulity exekučného titulu nemožno považovať za arbitrárne, resp. zjavne neodôvodnené.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka podstatne pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že namietaný postup a uznesenie okresného súdu nesignalizuje neprípustný zásah do základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľiek vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er/1067/2008 a jeho uznesením č. k. 4 Er/1067/2008-240 z 23. júna 2011

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľiek vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er/1067/2008 a jeho uznesením č. k. 4 Er/1067/2008-240 z 23. júna 2011 ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu a jeho uznesením by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným rozhodnutím okresného súdu a porušením základného práva sťažovateľiek upraveného v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľiek zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu § 1 ods. 1 ústavného zákona, ako aj k porušeniu čl. 46 ods. 4 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er/1067/2008 a jeho uznesením č. k. 4 Er/1067/2008-240 z 23. júna 2011

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny sťažovateľky namietali aj porušenie § 1 ods. 1 ústavného zákona. Uvedená právna norma predstavuje všeobecné interpretačné pravidlo, ktoré je možné aplikovať len v súvislosti s namietaním porušenia konkrétneho základného práva uvedeného

v listine. Keďže ústavný súd porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny nezistil, nemohlo dôjsť ani k porušeniu označeného interpretačného pravidla.

Pokiaľ sťažovateľky namietali porušenie „základného práva“ podľa čl. 46 ods. 4 ústavy, ústavný súd poznamenáva, že obsahom tohto ustanovenia ústavy nie je základné právo, ale povinnosť štátu upraviť podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane zákona, a preto nemôže byť samostatným predmetom konania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľiek uvedenými v ich sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011